

Drengelæg i dukkehuset

Mie Mørkeberg er, som anden generation af en gruppe vindelige malere, trådt ind i det feminine univers, og maler mere voldsomt, beskidt og ekspressivt.

INTERVIEW MINE ROSS

Der hersker en fortættet orden i sådan et dukkehus, hvor sirligt placerede miniaturmøbler står omgivet af mikroskopiske malerier og kopier af gulvvaser. Men den pertentlige miniatyrdan bliver unægtelig bragt til et voldsomt ophør, når Mie Mørkeberg svinger pensel og lader en skypumpe rejse sig op som en poltergeist fra gulv til loft. Og så når man går det i samtlige af Mørkebergs værker på udstillingen 'Afterwards', hvor dukke dukkehuse forvandles til alt andet end idylliske legepladser.

Men selv om der driver blod ned ad væggene i Mørkebergs malerier på papir, maleglæden ikke til at tage fejl af, og det kan derfor være helt svært at forestille sig, at maleriet som kunstnerisk medie ikke så forfærdelig længe siden igen blev erklæret for stendødt. De ti år er dog for længe forbi, og de seneste år har budt på et væld af unge kunstnere, der ikke bare foretrækker maleriet som

udtryk, men som oven i købet har genintroduceret det figurative som basis for fortællinger.

Med fødselsår lige omkring 1970 har kunstnere som Kathrine Ærtebjerg, Julie Nord og Lise Blomberg Andersen markeret sig stærkt i samtidskunsten. I deres værker finder man eventyr i adskillige afskygninger, og derfor bevæger dyr og mennesker sig ikke bare omkring på det samme billedplan, de har det også med at smelte sammen til nye skabninger. Det sker, når Blomberg Andersen udstyrer sine fugle med menneskehoveder, Nord inviterer indenfor i et univers, hvor Alice fra eventyrlandet nok ville føle sig hjemme, og Ærtebjerg i store, bløde bevægelser lader sine mandeløjede unge kvinder tale med dyrene i den fortryllede skov.

Menneskedyr

Allerede i den første bølge er det dog ofte så som så med den idyl, man umiddelbart kunne komme til at tro hersker i værkerne: Blomberg Andersens menneskedyr opfører sig præcis som sådanne, mørket lur i hvert af Nords superdeltalerede værker, mens Ærtebjerg tager sig et nærmere kig på, hvordan en kvindeskæbne kan udformes. Men der er alligevel noget af et kvantespring til Mie Mørkebergs malerier. For det første finder man ingen mennesker i hendes værker. For det andet er eventyret afløst af en helt anden form for uhygge. Og for det tredje er Mørkebergs malemåde langt mere voldsom og ekspressiv end i generationen før.

Men hvordan ser hun selv sine værker i forhold til lidt ældre kunstnere som Kathrine Ærtebjerg, Julie Nord og Lise Blomberg Andersen?

»Det er sjovt, du spørger, for jeg bliver tit set i sammenhæng med netop de tre kunstnere, og vi har da også udstillet sammen«, svarer Mie Mørkeberg.

»Men jeg arbejder slet ikke med eventyret, sådan som de gør, og mit udtryk er mere trashet og beskidt, det ligger i en helt anden boldgade end deres. Jeg arbejder heller ikke med et feminint univers, selv om der denne gang godt nok er masser af dukkehuse i billederne, men de bliver ødelagt, som om der var vild drengelæg i huset. Jeg tror, at den parallel, der er mellem os, er det fortællende. Det er det, vi har til fælles«.

Hvilke kunstnere føler du dig så beslægtet med?

»Den britiske maler Julie Roberts, der udstillede i Kunsthallen Brandts sidste efterår, Louise Bourgeois med hendes edderkopper og så Hieronimus Bosch, for at gå noget længere tilbage i tiden. Det, der interesserer mig i deres værker, er psykologien, erindringen og underbevidstheden. De elementer arbejder jeg også selv med, blandt andet i kraft af de sorte plamager, du ofte vil se i mine værker. De er en form for dybe huller, man kan dykke ned i underbevidstheden igen, ned til alt det farlige og uhyggelige«.

Hvad synes du selv karakteriserer dit udtryk og dine værker?

»De er dystre, grove og malet med store

UHYGGE.

Mie Mørkeberg igang med at gøre sin nye udstilling hos Galleri Tom Christoffersen klar. Foto: Tobias Selnæs Markussen

armbevægelser. Og så bruger jeg mange symboler, for eksempel fisken. Igen handler det om at dykke ned og møde noget ukendt. Desuden arbejder jeg meget med det kunstige, som nu dukkehuse, der jo er kopier af noget andet. Jeg kan godt lide at tage udgangspunkt i noget, der prøver at ligne virkeligheden. Når jeg maler efter noget, der prøver at være noget andet, hvad er det så, man ser?».

Tyfon

Hvad skal din kunst gøre ved beskueren?

»Den skal overraske! Jeg indarbejder det uventede – midt i det velkendte. Som når der pludselig er en tyfon i stuen. Jeg vender verden på hovedet og viser, at alting alligevel ikke er, som man tror. Mens jeg arbejder på et billede, er det vigtigt, at hvert element siger mig noget, at det skaber en sammenhæng og betydning. Jeg fortæller en historie, også for mig selv, så både beskueren og jeg selv hele tiden må spørge, hvad der nu skal til at ske«.

Hvor tror du selv, du er på vej hen med dine værker?

»Jeg tror, jeg er på vej længere ud i den kunstige verden. For tiden går jeg og tænker på en serie værker, hvor jeg vil tage udgangspunkt i rum fra kendte film, for eksempel fra 'Ondskabens Hotel'. Den slags rum er jo allerede konstruerede, de er opbygget til at skabe en bestemt oplevelse, og det vil jeg gerne arbejde videre på. For sådan er det jo også med kunst: Det er lidt snyd hele tiden!«.

ibyen@pol.dk